

Arrest

nr. 181 688 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER HAERT *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger afkomstig uit Bagdad. U bent een sjiitische moslim van Arabische etnische origine. U woonde sinds uw geboorte tot uw vertrek uit Irak – samen met uw ouders en uw drie jongere broers - in alKhademiya, een overwegend sjiitische wijk in Bagdad.

U volgde onderwijs in de middelbare school te al-Khademiya. Op het moment van het incident zat u in het zesde middelbaar en diende u uw eindexamens nog af te leggen, waardoor u tot op heden u middelbaar schooldiploma niet behaalde.

Eind juli 2013 werd u op straat aangesproken door een zekere K. (...). U kende deze persoon enkel vanuit de buurt, hij baatte een kledingzaak uit. Op deze bewuste dag droeg K. (...) een militair uniform. Later kwam u te weten dat hij deel uitmaakte van Jeysh al-Mehdi (Mehdi-leger). Hij had u een tijdje

daarvoor op een huwelijksfeest gezien in het gezelschap van twee soennitische vrienden, B. (...) en M. (...). K. (...) verzocht u om uw vrienden naar een niet nader bepaalde plaats in al-Khademiya te lokken. Een tweetal weken later kwam K. (...) met een viertal personen naar uw huis en vroeg om uw vader te spreken. Hij herhaalde aan uw vader wat hij eerder tegen u zei en voegde eraan toe dat jullie moesten doen wat hij jullie opdroeg. Uw vader ging akkoord met de opdracht om van hen verlost te zijn.

Op 26.08.2013 kreeg u opnieuw bezoek van het Mehdi-leger. Deze keer kwamen ze met meer personen en was hun leider, S. O. (...), tevens aanwezig. De militieleden vielen bij u binnen, spraken opnieuw met uw vader en deelden aan u een klap op uw voorhoofd uit. U kreeg de boodschap dat u binnen een termijn van twee weken de opdracht moest uitgevoerd hebben, zo niet zou u of uw familie iets aangedaan worden. De dag hierop volgend dook u onder bij uw vriend S. (...) in al-Shalchia (een wijk in Bagdad). U maakte uw documenten in orde en vertrok op 9 september 2013 met de bus naar Turkije. Op 4 oktober 2013 verzocht u te Turkije tot toekenning van asiel bij UNHCR. De UNHCR registreerde uw asielaanvraag en zou u op 26 april 2016 een dossiernummer toekennen. U woonde meer dan twee jaar in Yalova en werd al die tijd financieel ondersteund door uw familie. Omwille van een uitzichtloze situatie in Turkije en het gebrek aan hulp van het UNHCR besloot u op 16 augustus 2015 Turkije te verlaten en naar Europa te komen. U kwam op 8 september 2015 in België aan en verzocht op 10 september 2015 tot asiel.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw Turkse verblijfskaart, een bewijs van uw inschrijving bij het UNHCR te Ankara, uw sportkaart en uw examenkaart. Daarnaast legt u een kleurenkopie neer van gans uw paspoort en een kopie van de woonstkaart van uw vader.

B. Motivering

U verklaart dat u in Irak zal vervolgd worden door het Jeysh al-Mehdi omdat u het naliet een opdracht voor hen uit te voeren.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas. Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door vaagheden en tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen.

Er dient opgemerkt te worden dat er aan uw verklaringen over de vervolgingsfeiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, geen enkel geloof kan gehecht worden. Dat blijkt uit verschillende elementen. Zo kan er verwacht worden dat iemand die recent voor zijn vertrek uit zijn geboorteland persoonlijk vervolgd wordt, hierover spontaan en doorleefd kan vertellen. Wanneer u echter gevraagd wordt om vanaf het begin tot het einde gedetailleerd te vertellen wat u overkomen is, houdt u het bij een summiere opsomming van de feiten zonder al te veel details toe te voegen (CGVS p.11). Zelfs wanneer u bijkomende vragen worden gesteld, antwoordt u hier zeer beknopt op en dient u meermaals het antwoord schuldig te blijven (CGVS p.12-18). Alle spontaniteit in uw verklaringen ontbreekt. Zo vertelt u dat u K. (...) niet persoonlijk kende, wel dat u wist dat hij een kledingwinkel uitbaatte maar herinnert u zich niet of u ooit kledij bij hem kocht (CGVS p.13). Eveneens dient u het antwoord schuldig te blijven op de vraag of K. (...) bij jullie eerste confrontatie gewapend was (CGVS p. 13). Inzake het eerste bezoek van K. (...) aan uw huis vertelt u dat hij was vergezeld van 2-3 personen, nadien spreekt u over 3-4 personen (CGVS p.11, p.14). Gevraagd om de kledij van de leden te beschrijven komt u niet verder dan 'gewoon gekleed' (CGVS p.14). Verder kan u niet met zekerheid zeggen of de militieleden al dan niet gewapend waren en geeft u aan geen details te kennen over het gesprek dat gevoerd werd tussen K. (...) en uw vader, simpelweg omdat u zich dit niet meer kan herinneren (CGVS p.15-16). Tevens blijkt u weinig te kunnen vertellen over het tweede huisbezoek van de militie. Gevraagd naar het aantal militieleden dat uw woonst betraden, antwoordt u 'veel'. U blijkt niet in de mogelijkheid om een benadering van het aantal te geven, noch met hoeveel wagens ze zich verplaatsten (CGVS p. 15-16). Opnieuw slaagt u er niet in om de kledij van uw bedreigers te kunnen omschrijven en houdt u het vaag wanneer u spreekt over de wapens die ze droegen (CGVS p.16). U kan zich maar een deel van de conversatie voor de geest halen en meent ook de duur van het huisbezoek niet te kunnen herinneren (CGVS p.16). Het geheel van deze vaststellingen maakt uw bewering dat u in juli-augustus 2013 tot driemaal toe door leden van het Jeysh al-Mehdi werd bedreigd onaannemelijk. Zoals reeds eerder aangehaald kan van u immers verwacht worden dat u hierover meer gedetailleerd, spontaan en doorleefd zou kunnen vertellen.

Bij aanvang van uw asielrelaas stelt u einde juli 2013 te zijn aangesproken door K. (...). U zegt hierover dat hij in een auto zat, alleen of met nog een ander persoon (CGVS p. 11). Later in het interview vertelt u dat K. (...) u vanuit de auto riep en dat u bij hem instapte (CGVS p.13). Indien u in de auto stapte - zoals u beweert - zou u moeten weten of K. (...) in zijn auto al dan niet in het gezelschap was van een ander persoon.

Het weinig geloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt verder onderstreept omwille van tegenstrijdige verklaringen over het doel van uw opgelegde missie. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u uw vrienden moest lokken om zo hun hooggeplaatste vaders te kunnen

bereiken (Vragenlijst DVZ 3.5). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal rept u hier met geen woord over. U antwoordt negatief op de vraag of u een reden kreeg waarom u uw vrienden moest lokken (CGVS p.12) en stelt zeer duidelijk niet te weten waarom de militie eveneens B. (...) viseerde (CGVS p.14). Geconfronteerd met uw verklaring bij DVZ ontkent u dit gezegd te hebben en beweert u enkel uw vermoedens te hebben uitgesproken (CGVS p. 19). Deze uitleg kan echter niet worden aangenomen. Uw verklaringen in de vragenlijst zijn niet van die aard dat ze opgevat kunnen worden als speculaties van uwentwege. Zo verklaarde u het volgende op DVZ: 'hij begon me vragen te stellen over mijn vrienden', 'hij vroeg me ook naar een andere vader van een kennis van mij genaamd B. (...) en 'K. (...) vroeg me M. (...) en B. (...) te ontvoeren om zo hun hooggeplaatste vaders te lokken naar Kazemia'. Deze verklaringen tonen aan dat u bij DVZ wel degelijk sprak over feiten die hebben plaatsgevonden en niet over iets dat u vermoedde, zoals u het Commissariaat-generaal graag wil doen geloven.

Verder is het enigszins opmerkelijk te noemen dat u minstens M. (...), die u omschrijft als een goede vriend van u, niet inlichtte over het feit dat het al-Mehdi-leger hem in het vizier had noch over het feit dat u Irak ontvluchtte. U sprak hem een laatste keer voor uw vertrek uit Irak en informeerde nadien eenmaal bij een vriend naar zijn situatie (CGVS p. 17, 19-20). U repliceert hierop dat u hem onrechtstreeks inlichtte door hem de boodschap te geven sjiitische wijken en plaatsen onder toezicht van het al-Mehdi-leger te mijden. Gezien uw vriendschap met M. (...) en de ernst van de bedreigingen is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u toch iets meer interesse aan de dag zou leggen omtrent het lot van uw vriend en hem minstens op de hoogte zou hebben gesteld van wat er zich precies afspeelde.

Ten slotte is het bedenkelijk dat u geen eensluidende verklaringen aflegt betreffende eventuele bezoeken van de militie aan uw familie, na uw vertrek uit Irak. Bij aanvang van uw asielrelaas op het Commissariaat-generaal vertelt u spontaan dat uw familie kort na uw vertrek uit Irak opnieuw bezoek kreeg van de militie. Uw vader werd geslagen en uitgescholden en er werd naar u gevraagd (CGVS p. 11). Wanneer er later in het interview gevraagd wordt hoe vaak uw familie na 26 augustus 2013 nog benaderd werd door de militie dient u het antwoord schuldig te blijven ('ik kan me niets herinneren maar weinig', CGVS p. 18), vervolgens zegt u zich terug te kunnen herinneren dat het om een eenmalig feit ging (CGVS p.18). Dergelijke incoherente en volatiele verklaringen ondermijnen bijkomend de geloofwaardigheid van uw relaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De documenten kunnen eerder aangehaalde tegenstrijdigheden niet verklaren of weerleggen. Dit geldt zowel voor uw identiteitsdocumenten (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort, woonstkaart) en de documenten betreffende uw studie en verblijf in Turkije (Turkse verblijfskaart, UNHCR-inschrijvingsbewijs, sportkaart, examenkaart). Al deze gegevens worden door het CGVS allerminst betwist. Ze kunnen echter eerder aangehaalde vaagheden en inconsistenties niet verklaren of weerleggen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een

ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van *"het algemeen beginsel van voorzichtigheid"* en van *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid"*.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij het artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas. De verschillende vaststellingen hebben volgens haar betrekking op elementen die onbelangrijk zijn of op details en zijn derhalve niet van aard om de geloofwaardigheid van haar relaas te ondermijnen. Voorts meent verzoekende partij dat haar verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd door verwerende partij en tracht zij de verschillende door verwerende partij gedane vaststellingen in een ander daglicht te stellen door haar verklaringen tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar gehoor op het Commissariaat-generaal te citeren en te verduidelijken. Volgens verzoekende partij blijkt hieruit dat zij wel degelijk in staat was op een doorleefde en gedetailleerde wijze haar asielrelaas uiteen te zetten en dat van tegenstrijdigheden geenszins sprake is. Daarnaast stelt verzoekende partij dat rekening gehouden moet worden met het gegeven dat deze gebeurtenissen dateren van drie jaar geleden waardoor van haar niet verwacht kan worden dat zij zich nog details zou herinneren. Dit geldt des te meer nu deze gebeurtenissen een grote indruk op haar maakten en verzoekende partij dan ook zeer gestresseerd was. Bovendien brengt een gehoor op het Commissariaat-generaal eveneens veel stress met zich mee, waardoor het normaal is dat verzoekende partij een terughoudende houding aanneemt.

2.2.5.2. Vooreerst wijst de Raad er in verband met de opmerking van verzoekende partij dat een gehoor op het Commissariaat-generaal veel stress met zich meebrengt en zij dan ook een terughoudende houding aannam, op dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument van verzoekende partij veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Verder onderstreept de Raad dat de door verwerende partij gedane vaststellingen allen betrekking hebben op elementen aangaande de kern van haar asielrelaas, met name de gebeurtenissen omwille waarvan zij haar land van herkomst verlaten heeft. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. De vaststelling dat verzoekende partij er niet in slaagt op een gedetailleerde, spontane en doorleefde wijze te vertellen over de feiten die de rechtstreekse aanleiding waren voor haar vertrek uit Irak en hierover bovendien incoherente, tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegt, doet wel degelijk op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift weliswaar aangeeft dat zij niet akkoord is met de wijze waarop haar verklaringen geïnterpreteerd werden en oppert dat de motieven van verwerende partij niet stroken met de inhoud van het gehoorverslag, doch kan zij dienaangaande niet overtuigen. Immers beperkt zij zich in haar verweer tot het citeren van de tijdens haar gehoor gegeven verklaringen die de motivering van verwerende partij dat zij vaag blijft en uiterst beknopt antwoordt louter bevestigen, tot een partiële weergave van bepaalde verklaringen waarbij zij relevante delen waarop de vaststellingen van verwerende partij gebaseerd zijn weglaat en tot het *post-factum* naar voren schuiven van een wijze waarop haar verklaringen tevens geïnterpreteerd kunnen worden terwijl dergelijke interpretatie niet ondersteund wordt door de inhoud van de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst en van het gehoorverslag van haar gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stukken 5 en 12). De vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden worden, in tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift, wel degelijk ondersteund door de inhoud van de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst en

van het gehoorverslag van haar gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stukken 5 en 12).

De vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden kunnen evenmin verklaard worden door het gegeven dat de feiten dateren van drie jaar geleden en dat deze feiten bij verzoekende partij veel stress veroorzaakten. Immers kan redelijkerwijze verwacht worden dat dergelijke ingrijpende gebeurtenissen – verzoekende partij werd benaderd door een militielid en er volgden nadien nog twee bezoeken bij haar thuis door verschillende militieleden waarbij zij en haar familie bedreigd werden – in het geheugen van verzoekende partij gegrift staan en zij hierover zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen kan afleggen.

2.2.6.1. Waar verwerende partij het opmerkelijk acht dat verzoekende partij haar goede vriend M. niet inlichtte over het feit dat het al-Mehdi-leger hem in het vizier had noch over het feit dat zij Irak ontvluchtte, stelt verzoekende partij dat zij haar vrienden enkel onrechtstreeks heeft ingelicht omdat zij vreesde dat de milities haar of haar familie iets zouden aandoen indien ze te weten kwamen dat zij haar vrienden op de hoogte had gebracht. Ook moet rekening gehouden worden met haar jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen.

2.2.6.2. De Raad acht het evenwel frappant dat verzoekende partij, die zich blijkbaar wel zorgen maakte over het lot van haar familie, anderzijds haar goede vriend niet zou hebben ingelicht over het feit dat het al-Mehdi-leger hem in het vizier had noch over het feit dat zij Irak ontvluchtte. Gezien haar vriendschap met M. en de ernst van de bedreigingen kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekende partij meer interesse aan de dag zou leggen omtrent het lot van haar vriend en hem minstens op de hoogte zou hebben gesteld van wat er zich precies afspeelde. Haar jonge leeftijd ten tijde van de feiten (19 jaar) volstaat geenszins om te verklaren waarom zij dit niet heeft gedaan. Dat zij haar vriend niet heeft ingelicht uit vrees dat de milities haar of haar familie iets zouden aandoen, houdt overigens geen steek, daar dit risico sowieso reeds bestond gezien verzoekende partij weigerde de opdracht van de milities uit te voeren en de milities haar reeds gewaarschuwd hadden dat zij haar of haar familie iets zouden aandoen indien zij de opdracht niet zou uitvoeren (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 15/04/2016, p. 11). Dat zij haar vriend louter zou hebben gezegd de sjiitische wijken en plaatsen onder toezicht van het al-Mehdi-leger te mijden, kan, gelet op de ernst van de omstandigheden, minstens opmerkelijk genoemd worden.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in verband met de door verwerende partij vastgestelde incoherenties in haar verklaringen over eventuele bezoeken van de milite aan haar familie na haar vertrek uit Irak *“handhaaft dat de militieleden één keer bij zijn ouders zijn langsgekomen nadat hij uit het huis gevlucht was”*, meent de Raad dat deze opmerking geenszins volstaat ter weerlegging van de motivering in de bestreden beslissing dat door verzoekende partij incoherente verklaringen werden afgelegd betreffende eventuele bezoeken van de milite aan haar familie, na haar vertrek uit Irak. Meer bepaald werd vastgesteld dat verzoekende partij bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal spontaan vertelt dat haar familie kort na haar vertrek uit Irak opnieuw bezoek kreeg van de milite, doch, wanneer er later in het interview gevraagd wordt hoe vaak haar familie na 26 augustus 2016 nog benaderd werd door de milite, dient zij het antwoord schuldig te blijven om vervolgens te zeggen zich terug te kunnen herinneren dat het om een eenmalig feit ging. Het louter herhalen dat de militieleden één keer bij haar ouders zijn langsgekomen, weerlegt deze incoherentie op geen enkele manier.

2.2.8.1. Verder merkt verzoekende partij nog op dat, zoals zij ook verklaard heeft tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, zij gedurende het tweede huisbezoek van de militieleden op 26 augustus 2013 geslagen werd op haar hoofd. Ter staving van deze gebeurtenis voegt verzoekende partij thans als bijlage bij haar verzoekschrift een Iraaks medisch attest d.d. 27 augustus 2013 en een Belgisch medisch attest d.d. 16 juni 2016 (bijlagen A3 en A4).

2.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel vooreerst op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaanvraag worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Inzake het neergelegde Iraaks medisch attest d.d. 27 augustus 2013 dient verder te worden opgemerkt dat desbetreffend document slechts een fotokopie betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De bewijswaarde van documenten afkomstig uit Irak is hoe dan ook relatief, gelet op het gegeven dat documenten in Irak makkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn (zie *“COI Focus”* betreffende

“Irak. Corruptie en documentenfraude” d.d. 8 maart 2016 (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 3)).

Inzake het Belgisch medisch attest d.d. 16 juni 2016, waarin vastgesteld wordt dat verzoekende partij een gebroken tand heeft en een litteken op haar bovenlip, bemerkt de Raad nog dat zulk medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, doch kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

De door verzoekende partij aangebrachte medische attesten vermogen derhalve niet de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas te herstellen.

2.2.9. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 15 april 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog een psychologisch attest d.d. 19 juli 2016 neer dat zij eerder reeds per fax d.d. 13 oktober 2016 aan de Raad overmaakte. De Raad stelt evenwel vast dat dit attest niet van aard is om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

In zoverre verzoekende partij hiermee wil aantonen dat de vaagheden en tegenstrijdigheden in haar verklaringen te wijten zijn aan haar psychologische toestand, stelt de Raad vast dat uit het attest louter blijkt dat zij te kampen heeft met psychische problemen doch niet dat haar cognitief geheugen dermate

is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekende partij brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij.

Verder merkt de Raad nog op dat dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar psychische problemen opliep. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

2.2.15. Het middel, in zover het betrekking heeft op de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van deze wet worden aangenomen.

2.2.16. In het kader van de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet uit verzoekende partij in haar verzoekschrift kritiek op de wijze waarop de informatie in de *“COI Focus”* betreffende *“Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 31 maart 2016 door verwerende partij geïnterpreteerd wordt en betoogt zij verder dat zich sindsdien in Bagdad nog tal van (zware) aanslagen hebben voorgedaan waarbij burgerslachtoffers vielen. Ter staving van haar betoog voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende artikelen van de website *Iraq Body Count*, een COI-rapport van 29 april 2016 aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad, verschillende beleidsnota's van het CGVS en een aantal internetartikelen omtrent aanslagen die plaatsvonden in Bagdad in de periode mei-juli 2016 (bijlage B van het verzoekschrift). Ter terechtzitting brengt verzoekende partij nog verschillende internetartikelen aan – die zij eerder reeds per fax d.d. 13 oktober 2016 aan de Raad overmaakte – in verband met aanslagen in Bagdad in de maanden september en oktober 2016.

De Raad stelt vooreerst vast dat verwerende partij per aanvullende nota recentere informatie omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad bijbrengt, met name de *“COI Focus”* betreffende *“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 23 juni 2016. De Raad stelt evenwel vast dat verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst naar de *“COI Focus”* betreffende *“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”* van 12 augustus 2016, waaruit zou moeten blijken dat sinds de ontwikkelingen in de periode juni-augustus 2016 de aard en het patroon van geweld in Bagdad niet fundamenteel gewijzigd is. Deze informatie ontbreekt evenwel en werd door verwerende partij, in tegenstelling tot wat deze stelt in haar aanvullende nota (*“waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier”*), niet bijgebracht. De Raad bevindt zich aldus niet in de mogelijkheid, middels de devolutieve werking van het beroep, om de nood aan internationale bescherming als voorzien in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet te beoordelen. Het ontbreekt de Raad aan wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De bestreden beslissing dient, voor wat betreft het luik inzake artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, derhalve in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De beslissing van 3 juni 2016 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus weigert met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Artikel 4

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT